

I. 4. Obstarat jídlo poprvé! (děj)

I. 4. a. Kde? (děj)

Jednička: *poněkud nesvůj, neví úplně, co má dělat* „Tak. Co je na naší agendě teď?“

Trojka: *rozmrzele; s trucovitou ironií* „To nám řekněte vy, ó pane náš.“

Dvojka: *vstává a jde stranou, snaží se být věcný* „Já nevím, jak vy, ale já bych jedl.“

Trojka: *zasteskne si* „Oj, jídlo. Co skončil svět, neměl jsem nic v ústech.“

Jednička: *připouští* „Taky bych si něco dal.“

Dvojka: *napůl se otočí k Jedničkoví, pokyne mu ostře rukou* „Tak něco sežeňte, když jste ten suverén.“

Jednička: *nedává se zastrašit, vstává, oponuje* „No jo, sehnat. Ale kde? Kde se bere jídlo?“

Trojka: *taky vstává, s věcnou poznámkou* „V obchodech.“

Trojice se rozhlédne po jevišti, s důrazem na bezútesné kulisy zničeného světa.

Jednička: *pomalou, skepticky* „Taky vidíte v té teorii problém?“

Dvojka: *dostává geniální nápad, energicky si přejde mezi Jedničku a Trojku, rozděljuje perly svého intelektu rovným dílem mezi oba kolegy* „Počkejte. Jak víme, že obchod nestál zrovna tady? Třeba se teď nacházíme uprostřed supermarketu!“

Jednička: *nadchne se pro myšlenku* „To je pravda! *pokyne svým druhům a sám jde příkladem* Pojdte se tu porozhlédnout, třeba najdeme něco ke svačině.“

Trojice hledá, Jednička se plete po jevišti nejvíce vlevo, hledá jídlo na zemi jak houby, Dvojka obdobně vprostřed jeviště, Trojka nejvíc napravo hledá jídlo na stropě. Nikdo nic nenachází.

Dvojka: *udiveně, mimoděk během hledání, s výraznými prodlevami mezi větami* „To jsem blázen, byl bych přísahal, že když jsme sem přišli, byla tady konzerva na každém kroku...“

Jednička a Dvojka se zarazí, podívají se na sebe, pak vrhnou netrpělivý, zuřivý pohled na Trojku. Trojka se rozpačitě usmívá jak idiot, cítí, že by mohl být bit.

Jednička: *agresivně, rozčileně vystartuje směrem k Trojkovi, křičí na něj* „Tak otevřete ten svůj pošukaný pytel, vy teroristo, třeba je v něm jídlo!“

Trojka v zasvěceném spěchu provinilého vyrazí ke svému pošukanému pytli, který patrně zanechal u své hromádky knih, se zamyšleným výrazem do něj strčí ruku,

jako by losoval bingo a hledá. Ostatní si mu stoupnou za záda, Jednička zleva a Dvojka zprava, netrpělivě dohlíží a napjatě čekají.

Trojka: *vytahuje konzervu, obličej mu svítí „Aha? obličej zhasne Ne. losuje dál, vytahuje dalšího kandidáta, obličej se rozsvítí Á-ha? zase zhasne, smutněji než předtím Taky ne. losuje, tahá, bingo! Hele, tady, mám to! hrdě Tahle je ještě plná!“*

Jednička mu ji bere a poodstupuje si dále doleva, plechovku zkoumaje.

I. 4. b. Jídlo nalezeno – jak se k němu dostat? (děj)

Dvojka: *nalepí se na Jedničku, zvědavě mu nakukuje přes rameno „Co je to? Je to k jídlu?“*

Jednička: (čte) „Sar-din-ky. *pak s jistotou* Sardinky.“

Trojka: *taky se chce podívat, sápe se přes Dvojku* „To je ryba, né?“

Dvojka: *odstrkuje Trojku* „Otevřete to, umírám hlady.“

Jednička: *obrací se ke kolegům čelem, bezradně* „Jak?“

Dvojka: (bere konzervu, *odstupuje doprava, výsměšně*) „Jak! Pche! Jak! To je otázka! *zaráží se, zjišťuje, že neví* No... Jak?“

Následující boj o nejlepší řešení jde velmi rychle za sebou

Trojka: *rychle, nápomocně, bere mu plechovku* „To musíte šroubovat.“

Jednička: *bere mu ji, překotně* „Ne, né! Zatřeste s tím!“

Trojka: *bere si ji zpátky, s neúprosným přesvědčením* „Šroubovat se to musí, říkám! Potřebujeme šroubovák!“

Dvojka: *přetahuje se s Trojkou o konzervu* „Ale šroubovákem se krájí chleba, tady musí být vzadu takový čudlík...“

Jednička: (bere si konzervu, *chvilku se o ni s ostatními pere, zvláště Trojka hrabe rukama a plácá ostatní jak malé děcko, kterému berou hračku*) „Počkejte, počkejte, dejte to sem. *Jedničkovi se konečně podaří uzurpovat plechovku, odstupuje, zeširoka:* Alexander Veliký měl u Gordiónu takové pěkné modus operandi, navrhuji je aplikovat.“

Jednička pokládá konzervu na zem, a to na místo, které je středem pomyslné kružnice, jejíž obvod protíná tři hromádky filosofických knížek, tedy někam vprostřed dopředu na kraj jeviště, před svou vlastní hromadu, párkrát si nad ní cvičně zašlape, připravuje se na zeónský útočný manévr. Kolegové jej skepticky pozorují.

Jednička: „Hai-á!“

Jednička dupne na plechovku (či spíš za plechovku, aby ji náhodou nerozdupl), zakřičí, poskakuje kolem drže se za nohu, odskáče takto až někam na kraj jeviště, kolegové jej pořád nehnutě pozorují, nechápou příliš, jaký je účel tohoto cvičení. Plechovka nic.

Trojka: *k Dvojkovi, bez ironie či výsměchu konstatuje svou domněnku „Tohle ale, myslím, Alexander u Gordiónu nedělal...“*

Jednička: *(obkulhá si vztekle pár koleček na straně jeviště, rozcházeje bolavou nohu, dokulhá, sedá si na knihy) „Vzdávám to. trucovitě směrem ke konzervě Tahle je rozbitá.“ skládá bradu do dlaní*

Ostatní si taky rezignovaně sednou, na své knihy do kruhu kolem konzervy, kterou smutně hypnotizují.

Opatrně a pokradmu vchází kanec. Filosofové si ho nevšímají.